Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

20. listopada 2016.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Industrijsko i trgovinsko vlasništvo – Autorsko pravo i srodna prava – Direktiva 93/98/EEZ – Članak 10. stavak 2. – Trajanje zaštite – Nepostojanje ponovnog uspostavljanja zaštite kao posljedica Bernske konvencije“

U predmetu C-169/15,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Benelux Gerechtshof (Sud Beneluxa), odlukom od 27. ožujka 2015., koju je Sud zaprimio 13. travnja 2015., u postupku

Montis Design BV

protiv

Goossens Meubelen BV,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen, predsjednik vijeća, M. Vilaras, J. Malenovský (izvjestitelj), M. Safjan i D. Šváby, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 10. ožujka 2016.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za Montis Design BV, F. Berndsen i C. Van Vlockhoven, *advocaten*,

— za Goossens Meubelen BV, M. Scheltema, S. Kingma i P. Lodestijn, *advocaten*,

— za portugalsku vladu, L. Inez Fernandes i T. Rendas, u svojstvu agenata,

— za Europsku komisiju, P. Loewenthal i J. Samnadda, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 31. svibnja 2016.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: nizozemski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 10. stavka 2. i članka 13. stavka 1. Direktive 93/98/EEZ od 29. listopada 1993. o usklađivanju trajanja zaštite autorskog prava i određenih srodnih prava (SL 1993., L 290, str. 9.) [neslužbeni prijevod].

2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između Montis Design BV (u daljnjem tekstu: Montis) i Goossens Meubelen BV (u daljnjem tekstu: Goossens) u vezi s mogućom povredom, od strane društva Goossens, autorskog prava koje Montis ima na dizajnu sjedalica „Charly” i „Chaplin”.

Pravni okvir

Međunarodno pravo

Bernska konvencija

3 Članak 5. točka 2. Bernske konvencije za zaštitu književnih i umjetničkih djela (revizija iz Pariza od 24. srpnja 1971.), u modificiranoj verziji od 28. rujna 1979. (u daljnjem tekstu: Bernska konvencija) propisuje:

„Uživanje i izvršavanje tih prava ne podliježe nikakvoj formalnosti; to uživanje i izvršavanje prava ne ovisi o postojanju zaštite u zemlji podrijetla djela. Prema tome, izvan odredaba ove konvencije, opseg zaštite i pravna sredstva zajamčena autoru radi zaštite njegovih prava isključivo se određuju zakonodavstvom zemlje u kojoj se zaštita traži.” [neslužbeni prijevod]

WTO i TRIPS sporazumi

4 Sporazum o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva (u daljnjem tekstu: Sporazum TRIPS) potpisan je 15. travnja 1994. u Marakešu. Taj sporazum koji se nalazi u Prilogu 1.C Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (u daljnjem tekstu: WTO) odobren je Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o sklapanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskom krugu multilateralnih pregovora (1986.-1994.), (SL 1994., L 336, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 3.).

5 Sporazum TRIPS i Sporazum WTO stupili su na snagu 1. siječnja 1995. Međutim, prema članku 65. stavku 1. TRIPS-a, članovi Svjetske trgovinske organizacije (WTO) nisu imali obvezu primjenjivati odredbe tog sporazuma prije isteka općeg prijelaznog razdoblja od godine dana od stupanja na snagu Sporazuma o WTO-u, to jest prije 1. siječnja 1996.

6 Članak 9. stavak 1. Sporazuma o TRIPS-u propisuje:

„Članovi [WTO-a] uskladit će se s člancima 1. do 21. Bernske Konvencije (1971.) i Prilogom spomenutoj Konvenciji [...]”[neslužbeni prijevod]

Pravo Unije

Direktiva 93/98

7 U uvodnoj izjavi 27. Direktive 93/98 navodilo se:

„Budući da je poštovanje stečenih prava i zakonitih očekivanja dio pravnog sustava Zajednice; budući da države članice mogu osobito propisati da u određenim okolnostima autorsko pravo i srodna prava koja su ponovno uspostavljena u skladu s ovom direktivom ne mogu dovesti do plaćanja naknade od strane osoba koje su u dobroj vjeri počele iskorištavati djela u vrijeme kada su spomenuta djela bila javno dobro.” [neslužbeni prijevod]

8 Članak 1. stavak 1. te direktive glasio je:

„Prava autora književnog ili umjetničkog djela u smislu članka 2. Bernske konvencije traju za života autora i 70 godina nakon njegove smrti, bez obzira na datum na koji je djelo zakonito stavljeno na raspolaganje javnosti.” [neslužbeni prijevod]

9 Članak 10. stavci 2. i 3. navedene direktive određivao je:

„2. Trajanje zaštite određeno ovom direktivom primjenjuje se na sva djela i predmete zaštite koji su zaštićeni najmanje u jednoj državi članici na datum naveden u članku 13. stavku 1., prema nacionalnim odredbama o autorskom pravu ili srodnim pravima, ili koji zadovoljavaju kriterije za zaštitu prema Direktivi 92/100/EEZ.

3. Ova direktiva ne dovodi u pitanje nijednu radnju iskorištavanja izvršenu prije datuma navedenog u članku 13. stavku 1. Države članice moraju donijeti potrebne odredbe kako bi zaštitile posebno stečena prava trećih osoba.” [neslužbeni prijevod]

10 Članak 13. stavak 1. iste direktive predviđao je:

„Države članice donijet će zakone i druge propise kako bi se izvršilo ono propisano člancima 1. do 11. ove direktive prije 1. srpnja 1995.” [neslužbeni prijevod]

Direktiva 92/100/EEZ

11 Članak 2. stavak 3. Direktiva Vijeća 92/100/EEZ od 19. studenoga 1992. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe i određenim pravima srodnim autorskom pravu u području intelektualnog vlasništva (SL 1992., L 346, str. 61.) određivao je:

„Ova Direktiva ne obuhvaća pravo iznajmljivanja i pravo posudbe u vezi s građevinama i djelima primijenjene umjetnosti.” [neslužbeni prijevod]

Pravo Beneluxa

12 Jedinstveni Zakon Beneluxa o dizajnima, čije su odredbe utvrđene Konvencijom od 25. listopada 1966. (Tractatenblad 1966., br. 292., str. 3., u daljnjem tekstu: Jedinstveni zakon), stupio je na snagu 1. siječnja 1975. Na temelju članka 12. tog zakona, registracija podnesenog zahtjeva za dizajn traje pet godina od dana podnošenja zahtjeva.

13 Članak 21. Jedinstvenog zakona propisivao je:

„1. Dizajn od umjetničkog značaja može biti zaštićen u isto vrijeme tim zakonom i zakonima koji se odnose na autorsko pravo ako se ispune pretpostavke kumulativne primjene tih dvaju zakona.

[...]

3. Poništenje registracije dizajna od umjetničkog značaja ili prestanak isključivog prava koje proizlazi iz registracije takvog dizajna podrazumijeva istodobni prestanak autorskog prava na tom dizajnu pod uvjetom da ta dva prava pripadaju istom nositelju; pravo, međutim, neće prestati ako nositelj dizajna da, u skladu s člankom 24., posebnu izjavu radi zadržavanja svojeg autorskog prava."

14 Članak 24. stavci 1. i 2. tog zakona određivali su:

„1. Izjava predviđena člankom 21. [stavkom 3.] mora se dati u obliku i uz plaćanje pristojbe koja se utvrđuje izvršnom uredbom, tijekom godine koja je prethodila godini u kojoj je prestalo isključivo pravo na dizajnu [...]

2. Izjava se registrira i registracija se objavljuje."

15 Izjave obrazloženja koje se odnose na Konvenciju i na Jedinstveni zakon Beneluxa u području dizajna navode:

„Članak 21.

[...] [Stavkom 3.] nastoji se pomiriti zahtjeve sigurnosti javnosti i mogućnost kumuliranja dviju zaštita. Poželjno je, naime, da registar daje što potpuniji pregled zaštićenih dizajna.

U tu svrhu [taj stavak] predviđa obvezu autora koji je ocijenio korisnim da se također zaštiti podnošenjem zahtjeva za dizajn, da da posebnu izjavu, načelno prije nego što pravo na dizajnu prestane. Kako bi se zajamčila sigurnost javnosti, činilo se nužnim prilično strogo sankcionirati izostanak takve izjave; autorsko pravo za koje nije dana izjava prestaje u istom trenutku kad i pravo na dizajnu s kojim je kumulirano [...]

Članak 24.

Načelno se izjavu mora dati prije nego što prestane pravo na dizajnu.

[...]"

16 Točka U Protokola o izmjeni Jedinstvenog zakona Beneluxa u području dizajna, koji je potpisan u Bruxellesu 20. lipnja 2002. i koji je stupio na snagu 1. prosinca 2003., predviđa:

„Poglavlje II. naslovljeno ‚Dizajn od umjetničkog značaja' izmijenjeno je kako slijedi:

[...]

2. Stavljaju se izvan snage članci 21. i 24.

[...]"

17 Zajednički komentar vlada Beneluxa koji se odnosi na Protokol od 20. lipnja 2002. o izmjeni Jedinstvenog zakona Beneluxa u području dizajna navodi:

„Članak 21. [stavak 3.] i s njime povezan članak 24. oduvijek su bili predmet brojnih kritika. Na temelju tih članaka, ako osoba koja istodobno ima pravo na dizajnu i autorsko pravo na nekom proizvodu želi zadržati autorsko pravo nakon poništenja ili prestanka prava na dizajnu, ona radi zadržavanja prava mora dati izjavu, koja se registrira u registru Beneluxa. Članak je svojedobno unesen u [Jedinstveni zakon] jer je objava prava na kojima se temelji zaštita bila jedno od temeljnih načela [Jedinstvenog zakona]. U međuvremenu je Hoge Raad [der Nederlanden] potvrdio da ta odredba nije u skladu s člankom 5. stavkom 2. Bernske konvencije, koji propisuje da uživanje i izvršavanje autorskog prava ne podliježu nikakvoj formalnosti, što se tiče djela čiji su autori zaštićeni na temelju Konvencije (HR 26. svibnja 2000., RvdW 2000, 141). Članak 9. Sporazuma TTIP također nameće državama ugovornicama obvezu poštovanja tog članka Bernske konvencije. Gore navedeni razlozi opravdavaju ukidanje članka 21. [stavka 3.] i članka 24.”

Nizozemsko pravo

18 Direktiva 93/98 u nizozemsko pravo prenesena je s Wet tot wijziging van de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten (Zakon o izmjeni Zakona o autorskom pravu iz 1912. i Zakon o srodnim pravima), od 21. prosinca 1995. (Stb. 1995, br 652.). Taj je zakon stupio na snagu 29. prosinca 1995.

19 Nakon izmjena unesenih spomenutim zakonom, članak 51. stavak 1. Zakona o autorskom pravu (Auteurswet) od 23. rujna 1912. glasi kako slijedi:

„Rokovi zaštite predviđeni ovim zakonom primjenjuju se, od stupanja na snagu ovog članka, na djela koja su od 1. srpnja 1995. zaštićena nacionalnim zakonom o autorskom pravu u barem jednoj državi članici Europske unije ili državi ugovornici Sporazuma od 2. svibnja 1992. o Europskom gospodarskom prostoru.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

20 Društvo Montis dizajnira i proizvodi namještaj.

21 Gerard van den Berg, bivši direktor i većinski dioničar u društvu Montis, dizajnirao je 1983. naslonjač „Charly” i stolicu „Chaplin”. Taj naslonjač i ta stolica razlikuju se u veličini, ali su sličnog oblika. Dana 19. travnja 1988., podnesen je zahtjev za međunarodnu registraciju naslonjača „Charly” i stolice „Chaplin”, u kojem je kao nositelj prava na dizajnu navedeno društvo Montis, a G. van den Berg kao dizajner. Registracija je izvršena 12. srpnja 1988.

22 Tijekom 1990. G. van den Berg ustupio je svoja autorska prava na tim sjedalicama društvu Montis.

23 Društvo Montis na kraju razdoblja registracije spomenutih dizajna nije dalo izjavu o zadržavanju iz članka 21. stavka 3. Jedinstvenog zakona. Stoga su 18. travnja 1993. prestala prava na dizajnu i autorska prava koja je to društvo imalo na dotičnim sjedalicama.

24 Društvo Montis tijekom 2008. podnijelo je rechtbank ’sHertogenbosch (Sud u ’sHertogenboschu, Nizozemska) tužbu u glavnoj stvari protiv društva Goossens, zato što je to društvo, u trgovinama namještaja koje koristi, prodavalo model stolice „Beat” čime je povrijedilo njegova autorska prava na sjedalicama „Charly” i „Chaplin”. U svoju obranu društvo Goossens istaknulo je da su ta autorska prava zbog nepostojanja izjave o zadržavanju prestala. Kao odgovor na tu argumentaciju društvo Montis je, kao prvo, tvrdilo da se njegova autorska prava trebaju smatrati ponovno uspostavljenima

zbog ukidanja članka 21. stavka 3. Jedinstvenog zakona 1. prosinca 2003., s obzirom na to da je to ukidanje imalo retroaktivni učinak. Podredno, društvo Montis istaknulo je da se njegova prava također trebaju smatrati ponovno uspostavljenima nakon donošenja Direktive 93/98.

25 Nakon što je djelomično izgubilo spor u prvom stupnju i u žalbenom postupku, društvo Montis podnijelo je žalbu u kasacijskom postupku Hoge Raada der Nederlanden (Vrhovni sud u Nizozemskoj).

26 Tijekom postupka Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud u Nizozemskoj) odbio je argument društva Montis prema kojem se na jedan njegov dotični model stolice još uvijek, od 1. srpnja 1995., primjenjuje zaštita u državi članici koja nije Kraljevina Nizozemska jer je takav argument nepravodobno podnesen.

27 Budući da je imao dvojbe o tome koje posljedice proizlaze iz ukidanja članka 21. stavka 3. i članka 24. Jedinstvenog zakona o autorskim pravima koja su prethodno prestala s obzirom na to da nije postojala izjava o zadržavanju, taj je sud odlukom od 13. prosinca 2013. uputio dva prethodna pitanja Benelux Gerechtshofu (Sud Beneluxa).

28 Benelux Gerechtshof (Sud Beneluxa) smatra da dvojbe koje navodi Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud u Nizozemskoj) mogu postojati samo ako se Direktivi 93/98 ni u kojem slučaju ne protivi nacionalni propis koji predviđa da, u slučaju da autorsko pravo prestane prije ukidanja članka 21. stavka 3. Jedinstvenog zakona, taj prestanak treba smatrati konačnim.

29 U tim je okolnostima Benelux Gerechtshof (Sud Beneluxa) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Primjenjuje li se trajanje zaštite navedeno u članku 10. u vezi s člankom 13. stavkom 1. Direktive 93/98 na autorska prava koja su prvotno bila zaštićena prema nacionalnim pravnim propisima u području autorskog prava, ali su istekla prije 1. srpnja 1995. zbog neispunjenja odnosno nepravodobnog ispunjenja formalne pretpostavke, konkretno nepodnošenja odnosno nepravodobnog podnošenja izjave o zadržavanju u smislu članka 21. [stavka 3.] Jedinstvenog zakona [...] ?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

Treba li Direktivu 93/98 tumačiti na način da joj se protivi nacionalna odredba koja dovodi do toga da se autorsko pravo na djelu primijenjene umjetnosti koje je zbog neispunjenja formalne pretpostavke prestalo prije 1. srpnja 1995. smatra konačno prestalim?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje:

Ako se prema nacionalnim pravnim propisima autorsko pravo o kojem je riječ treba smatrati ponovno uspostavljenim ili novonastalim: u kojem trenutku će se to dogoditi?”

O prethodnim pitanjima

Prvo i drugo pitanje

30 Svojim prvim i drugim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita, kao prvo, treba li članak 10. stavak 2. Direktive 93/98, u vezi s člankom 13. stavkom 1. iste, tumačiti na način da se trajanje zaštite predviđeno tom direktivom primjenjuje na autorska prava prvotno zaštićena prema nacionalnom zakonodavstvu, ali koja su prestala prije 1. srpnja 1995. Kao drugo, on u

biti pita protivi li se Direktivi 93/98 nacionalno zakonodavstvo u kojem je prvotno odobrena zaštita na temelju autorskih prava na nekom djelu, kao u glavnom predmetu, ali kojim su konačno prestala ta prava zbog toga što nije ispunjena formalna pretpostavka.

31 Najprije valja podsjetiti da članak 10. stavak 2. Direktive 93/98 predviđa da se trajanje zaštite predviđeno tom direktivom primjenjuje na sva djela i sve predmete koji su, na datum iz članka 13. stavka 1. te direktive, to jest 1. srpnja 1995., bili zaštićeni, alternativno, u barem jednoj državi članici prema nacionalnim odredbama o autorskom pravu ili srodnim pravima ili ispunjavaju kriterije zaštite navedene u Direktivi 92/100.

32 Što se tiče prve od tih pretpostavki, iz spisa kojim Sud raspolaže proizlazi, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 63. svojeg mišljenja, s jedne strane, da su djela o kojima je riječ u glavnom postupku prvotno bila zaštićena u državi članici u kojoj je podnesen zahtjev za zaštitu, ali da je zatim ta zaštita prestala, prije 1. srpnja 1995., i, s druge strane, da valja smatrati da ta djela na taj datum nisu bila zaštićena ni u jednoj drugoj državi članici.

33 Međutim, prvo pitanje koje je postavio sud koji je uputio zahtjev sugerira da, u određenim slučajevima, primjena te prve pretpostavke može dovesti do povrata prava koja su na temelju dotičnog nacionalnog zakonodavstva prestala prije datuma iz članka 13. stavka 1. Direktive 93/98 i koja nisu zaštićena na području druge države članice, čime ta pretpostavka podrazumijeva da bi se trajanje zaštite predviđeno tom direktivom primjenjivalo na djela čija je zaštita na temelju autorskog prava stoga ponovno uspostavljena u istom obliku koji je postojao prije tog prestanka.

34 U tom pogledu valja međutim utvrditi da činjenica da je u članku 10. stavku 2. upotrijebljen indikativ prezenta prilikom navođenja dviju alternativnih pretpostavki primjene trajanja zaštite predviđene u toj direktivi, otkriva da zakonodavac želi pravne posljedice temeljiti na situaciji koja je postojala točno 1. srpnja 1995., a ne na onoj koja je postojala prije ili poslije tog datuma.

35 Stoga, iako ta prava nisu više bila zaštićena jer su autorska prava prestala na temelju primjene nacionalnog zakonodavstva u pitanju, prije datuma predviđenog člankom 13. stavkom 1. Direktive 93/98, ta prava na taj datum nisu više bila zaštićena na temelju članka 10. stavk1 2. Direktive 93/98, trajanje zaštite predviđeno potonjom ne primjenjuje se na dotično djelo.

36 To zakonodavno rješenje podrazumijeva poštovanje načela stečenih prava na koje se odnosi uvodna izjava 27. Direktive 93/98. Naime, to načelo se može primijeniti upravo na radnje iskorištavanja djela poduzete u dobroj vjeri od trenutka kada nisu uživala nikakvu zaštitu.

37 Dakle, valja smatrati da prvu pretpostavku predviđenu člankom 10. stavkom 2. Direktive 93/98, u vezi s člankom 13. stavkom 1. te direktive, treba tumačiti na način da se trajanje zaštite predviđeno spomenutom direktivom ne primjenjuje na autorska prava prvotno zaštićena prema nacionalnom zakonodavstvu, ali koja su prestala prije 1. srpnja 1995. i koja nisu zaštićena na području druge države članice.

38 Okolnost da, navodno, prestanak tih autorskih prava prije 1. srpnja 1995. nije u skladu s člankom 5. stavkom 2. Bernske konvencije, na temelju kojeg uživanje i izvršavanje autorskih prava ne podliježe nikakvoj formalnosti, ne može dovesti u pitanje taj zaključak.

39 U tom pogledu valja naglasiti da je, kao prvo, zakonodavac Unije prvom pretpostavkom iz članka 10. stavka 2. Direktive 93/98, odabrao obuhvatiti djela i predmete koji su zaštićeni „prema nacionalnim odredbama o autorskom pravu ili srodnim pravima”. Iz toga slijedi da niti predmet niti učinak te odredbe nije odrediti pretpostavke prestanka te zaštite prije 1. srpnja 1995., zato što je to pitanje uređeno primjenjivim nacionalnim zakonodavstvima.

40 Kao drugo, iz članka 9. stavka 1. Sporazuma TRIPS, koji je odobren u ime Unije, doista proizlazi da on mora biti u skladu s, osobito, člankom 5. stavkom 2. Bernske konvencije. Međutim, iz članka 65. stavka 1. tog sporazuma proizlazi da je taj sporazum stupio na snagu 1. siječnja 1995., nakon datuma na koji je donesena Direktiva 93/98, to jest 29. listopada 1993. i nakon datuma na koji je ta direktiva stupila na snagu, to jest 19. studenoga 1993. Usto, valja podsjetiti da, na temelju članka 65. stavka 1. Sporazuma TRIPS, Unija nema obvezu primjenjivati odredbe tog sporazuma prije 1. siječnja 1996.

41 Stoga obveza tumačenja Direktive 93/98 u skladu sa Sporazumom TRIPS ne može ni u kojem slučaju podrazumijevati da, u slučaju kao što je onaj u glavnom postupku, članak 10. stavak 2. te direktive treba tumačiti na način da autorska prava koja su prestala 1. srpnja 1995., primjenom nacionalnog pravila koje navodno nije u skladu s Bernskom konvencijom, zbog tog prestanka imaju pravo na trajanje zaštite predviđeno tom direktivom.

42 Što se tiče druge od pretpostavki predviđenih tom odredbom, valja zaključiti da su, kao što je utvrdio sud koji je uputio zahtjev, sjedalice na kojima je društvo Montis imalo autorska prava do 18. travnja 1993., djela primijenjene umjetnosti, koja nisu predviđena Direktivom 92/100, koja na temelju svojeg članka 2. stavka 3. u pogledu njih ne obuhvaća pravo iznajmljivanja i posudbe. Iz toga u svakom slučaju proizlazi da spomenuta direktiva nije mogla odrediti kriterije zaštite u pogledu takvih djela.

43 Dakle, čini se da nije ispunjena nijedna od dviju alternativnih pretpostavki iz članka 10. stavka 2. Direktive 93/98.

44 Iz prethodno navedenoga proizlazi da treba smatrati da se Direktivi 93/98 ne protivi nacionalno zakonodavstvo, kao što je ono o kojemu je riječ u glavnom postupku, koje od nje odstupa, ali ne proizvodi učinke povrata i stoga ima za cilj konačan prestanak prava, unatoč činjenici da prestanak tih prava prije 1. srpnja 1995. nije u skladu s člankom 5. stavkom 2. Bernske konvencije.

45 S obzirom na to, valja utvrditi da se taj zaključak ne protivi tomu da dotična država članica, u postupku kao što je onaj o kojemu je riječ u glavnom postupku, ispuni svoje obveze koje ima na temelju članka 5. stavka 2. Bernske konvencije i da se suoči s posljedicama svoje odgovornosti koja proizlazi iz eventualne povrede te konvencije.

46 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na prvo i drugo pitanje valja odgovoriti na sljedeći način:

— Članak 10. stavak 2. Direktive 93/98, u vezi s člankom 13. stavkom 1. iste, treba tumačiti na način da se trajanje zaštite predviđeno tom direktivom ne primjenjuje na autorska prava prvotno zaštićena prema nacionalnom zakonodavstvu, ali koja su prestala prije 1. srpnja 1995.

— Direktivu 93/98 treba tumačiti na način da joj se ne protivi nacionalno zakonodavstvo u kojem je prvotno odobrena zaštita na temelju autorskih prava na nekom djelu, kao u glavnom predmetu, ali u kojem su zatim konačno prestala ta prava, prije 1. srpnja 1995., zbog toga što nije ispunjena neka formalna pretpostavka.

Treće pitanje

47 Uzimajući u obzir odgovor na prvo i drugo pitanje, nije potrebno odgovoriti na treće pitanje.

Troškovi

48 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

Članak 10. stavak 2. Direktive 93/98/EEZ od 29. listopada 1993. o usklađivanju trajanja zaštite autorskog prava i određenih srodnih prava, u vezi s člankom 13. stavkom 1. iste, treba tumačiti na način da se trajanje zaštite predviđeno tom direktivom ne primjenjuje na autorska prava prvotno zaštićena prema nacionalnom zakonodavstvu, ali koja su prestala prije 1. srpnja 1995.

Direktivu 93/98 treba tumačiti na način da joj se ne protivi nacionalno zakonodavstvo u kojem je prvotno odobrena zaštita na temelju autorskih prava na nekom djelu, kao u glavnom predmetu, ali u kojem su zatim konačno prestala ta prava, prije 1. srpnja 1995., zbog toga što nije ispunjena neka formalna pretpostavka.

Potpisi